

sandt, er det saa meget mere beklageligt, at en saadan Mand ved Siden deraf skal være haard og hensynsløs overfor Mandskabet, for disse to Ting behøver ikke at høre sammen. En dygtig Officer kan godt være mild og god ved sit Mandskab, særlig hvor det gælder om det mere private Forhold. Og kunde den Omtale, Kaptajn Løve Christensen har faaet her i Rigsdagen, tjene til, at han kom til at forstaa sin Pligt overfor Mandskabet bedre i Fremtiden, saa at Mandskabet med Tillid kunde gaa ind i hans Kompagni som i andre Kompagnier, var min Hensigt naaet. Den ærede Herre maa huske, at det er ikke første Gang, han er paa Glatis, det er sket flere Gange før. Jeg haaber derfor, min Omtale maa tjene til, at hans Forhold overfor Mandskabet bliver mere humant, idet han forstaa, at det er Mennesker, han her omgaas, og ikke Kreaturer.

Hvad Spørgsmaalet om Straffeforholdene i Hæren angaar, hævder den højtærede Forsvarsminister, at der er ikke tildelt saa mange Straffe i Aar som andre Aar, og jeg forudsætter, at disse Oplysninger, den højtærede Minister har faaet, er rigtige. Det glæder mig. Men dermed er ingenlunde slaaet fast, at der ikke ved enkelte Afdelinger kan være straffet for tidt og for haardt alligevel, og det er det, jeg har paataalt. I det store og hele er Straffene gaaede ned, og det er glædeligt, men der er Afdelinger, hvor der straffes for tidt og for haardt, og jeg haaber, at for Fremtiden Overledelsen vil have sin Opmærksomhed henvendt herpaa og give dem, der tildeler de mange Straffe, en lille Paamindelse om, at det er ikke nødvendigt at straffe saa tidt. Straf kan ikke undværes, det er soleklart, hvor saa mange Mennesker kommer sammen, men det er min Overbevisning, at jo færre Straffe der bliver dikterede, jo mildere Straffene er, desto bedre bliver Mandskabet. Mildhed demoraliserer ikke Mandskabet, tværtimod.

Hvad den tredie Sag angaar, meddeler Ministeren, at han har modtaget et Brev fra mig, hvori jeg erkender, at der var store Overdrivelser i det, jeg sagde, og det er rigtigt. Der var store Overdrivelser i den Fremstilling, jeg havde modtaget, baade med Hensyn til Forholdene i Skyttegravene og med Hensyn til de Soldater, der skulde være straffede. Jeg havde Grund til at tro, at min Meddeler talte Sandhed og ikke overdrev noget, jeg sagde ogsaa, da jeg fremførte mine Bemærkninger, at jeg kun havde min Viden paa an-

den Haand, og derfor kunde Fremstillingen maaske være en hel Del farvet, hvad den altsaa ogsaa har vist sig at være. Der er nok uddelt 15 til 16 Straffe, men det er for forskellige Forseelser, og det er urigtigt, naar det paastaas, at det var, fordi Folkene kravlede op af Skyttegravene. De havde da heller ikke staaet der en hel Nat, men nogle Timer først paa Aftenen. Alligevel det at staa nogle Timer om Aftenen i en Skyttegrav, hvori der er ikke saa lidt Vand, saa at de bliver vaade for hele Natten og maaske uden at kunne skifte skal være ude den næste Dag, er for meget at byde Mandskabet. Jeg ved nok, som jeg ogsaa har sagt, at man ikke kan tage med Fløjlshandsker paa Mandskabet under saadanne Forhold, og nogle mener maaske ogsaa, at man ikke har taget for haardt. Jeg har modtaget et Brev, hvori det bebrejdes mig, at jeg vil fremdrage den paagældende Sag, idet Brevskriveren skriver, at Soldaterne er nogle Sinker, der ikke duer til noget, det er nogle Skrællinger, nogle Klynkepotter — det er Udtryk, som han bruger i dette Brev paa 4 lange Sider —, og han forsikrer, at ingen ærlig dansk Kvinde vil staa i Forbindelse med en saadan Klynkepotte, der klager over at staa i en Grav nogle Timer. Han venter, at der vil komme en Del af den Slags til mig i Fremtiden, men giver mig det Raad, at jeg med et fast Tag i Skulderen og en Fod i Bagen skal sætte dem ud af Døren. Naar der er civile Folk, der mener noget saadant, kan jeg forstaa, at nogle Officerer kan mene det, og det er netop det, der blev omtalt, at enkelte Officerer ikke er, som de bør og skal være. Jeg skal i Parentes sige, at hvis denne Brevskriver blev Officer, blev han vist en slem Krabat, som ogsaa vilde blive omtalt. Det er de faa Officerer, der gaar for strengt til Værks, der bliver omtalt og bør omtales, særlig her i Rigsdagen, men hvor jeg har gjort Officererne Uret, er jeg villig til at tage mine Ord tilbage, og det har jeg gjort overfor denne Kaptajn. Jeg har ikke nævnt hans Navn her, jeg har nævnt det overfor Ministeren, men jeg erkender, at jeg har gjort ham Uret i, at han skulde have straffet de 15 til 16 Mand, fordi de var kravlede op af Skyttegravene. Men at de har staaet i Vand en Del af Natten, er rigtigt, og det bør ikke ske i Fremtiden.

Nu ved jeg vel, at der i Morgen i nogle Blade vil blive skrevet, at jeg i forrige Uge sprang op som en Løve, men i denne Uge faldt ned som et Lam, nogle